

My sweet country

Tres dones que acaben de prostitutes del poder.

Teatre Poliorama. Fins al 28 d'abril

Prova del cotó: traslladar *My sweet country* de l'escenari del Poliorama al centre de la Rambla. El repte: mantenir l'atenció dels vianants durant 1 hora i 25 minuts. Tot apuntaria al fracàs. Encara que mai no se sap. Els guiris podrien veure com una acció musical divertida el xou signat a vuit mans per The Mamzelles i Àlex Mañas. Una excentricitat per a tres minuts comptats. Tampoc no cal ser foraster i monòglota per invocar les musaranyes després d'un temps prudent procurant seguir el relat de tres cànides dones que

“

L'argument sembla escrit per desenvolupar en deu missatges de Twitter

sense saber com es converteixen en prostitutes enllitades amb el poder. No cal culpar-les. Tampoc no ho sap l'autor d'aquest experiment amb gasosa.

Un cop explotat des del minut 1 l'encant naif que persegueix com un anatema artístic The Mamzelles (Paula Malia, Bàrbara Mestanza, Paula Ribó) i haver somrigut una estona amb el surrealisme minimalista de les seves cançons, *My sweet country*

descobreix les seves precarietats sense compensar-les amb talent. Què no hi ha diners. No importa. Que es vegi amb un mal interpretat exhibicionisme que la posada en escena és barata i barroera, amb especial menció al rudimentari ús dels recursos audiovisuals. Que no hi ha història. No importa. Posem en marxa l'el·lipsi amb la subtilesa d'un carnisser en un escorxadador industrial. Tall, tall, buidatge. Ja l'omplirà el públic, que segur que no li falta imaginació per tapar els buits entre miniescena i miniescena. Sembla un argument escrit per desenvolupar en deu missatges de Twitter. Que no és un musical. No importa. Explotem els recursos de The Mamzelles per deixar caure unes quantes cançons que no fan avançar la història, ni obren una nova dimensió dramàtica. Un element més per alimentar el caos general dramaturgic.

Hi són elles i els personatges. Amb l'estètica i actitud d'un modern anunci de compreses –Voltaire aplicat al màrqueting de la higiene femenina– s'afanyen a apuntar-se a les últimes tendències postfeministes, a través de la reproducció de les mateixes aspiracions i perfils que ja tenien als anys 50 les models de *Com casar-se amb un milionari* de Negulesco. Però les aventures de Lauren Bacall, Marilyn Monroe i Betty Grable tenien espurna, sofisticació i ironia. A *My sweet country* el personatge més aconseguit és una versió de còmic d'Anita (la fantàstica) Obregón. –*Juan Carlos Olivares*

Siena

Mercat de les Flors. Fins al dg. 7

Què és l'art?, es pregunta La Veronal. O millor: com mirem l'art? Tot depèn del punt de vista, del cos. I l'excel·lent *Siena* de la companyia catalana ens força a fer-nos aquesta pregunta, perquè és tanta la creativitat que exhibeixen que, davant l'aclaparament visual, hem de pujar un esglaó. El coreògraf Marcos Morau i el dramaturg Pablo Gisbert han construït un fresc italianòfil que va de *La Venus d'Urbino* de Ticià, a *Mulholland Drive*, de Lynch, sense oblidar-nos d'una referència que lliga tots els caps, el *Decameró* de Pasolini. I un vers, el “vindrà la mort i tindrà els teus ulls”, de Pavese, que ens martelleja el cap des de l'última escena. No l'hem sentit, però hi és.

La Veronal ens ho posa fàcil: ens col·loca en una sala de museu tradicional, amb el quadre de

Ticià a la nostra esquerra. Tenim bancs i una persona que mira, i el vigilant. Surten dos esgrimistes i, en lloc d'atacar-se amb el floret, reproduïxen els moviments del combat. En *off*, un home i una dona parlen. És a dir, quatre plans, als quals s'hi afegirà un cinquè quan la Venus sigui substituïda per un quadre vivent. A través de *Siena* veurem Botticelli, Caravaggio, *pietàs* diverses, sentirem Mussolini encavalcar-se amb Berlusconi –el toc còmic de la funció–, i gaudirem dels *pas à deux* més meravellosos que hem vist en molt temps, nerviosos, plàstics. Gràcies a Lorena Nogal, Clyde Archer i Sau-Ching Wong.

Siena es troba entre la bellesa d'Anne Teresa De Keersmaeker i la potència discursiva dels DV8. Veure'l és com gaudir d'un film de Kieslowski, asseguts plàcidament, a l'espera de l'espectacle d'un festival visual i narratiu que no oblidarem mai. Això és l'art: l'emoció. –*A.G.*

Cuentos cruentos

Teatre Gaudí. Sense data de comiat

Quin gust d'espectacle! I que ben fet. *Cuentos cruentos* és una petita joia per gaudir d'un text (Dino Lanti) juganer, intel·ligent, satíric, amb una música original (V.O. Quartet) que fa un brillant recorregut per gèneres embolcallant com un guant de vellut l'espectacle. Bravo per la direcció d'Hugo Guzmán.

Set intèrprets, un quartet femení de corda i dos actors i una actriu cantants per explicar-nos versions de contes molt coneguts (*Blancaneu*, *Alicia*, *Els tres porquets*, *La ventafocs*) i altres no tant, com la història d'una nina (*Barriguitas*) o la més escatològica del gos artista, *Van Dog*. Els nans estan a l'atur; *Blancaneu* és grassa i no troba cap príncep blau sinó gripaus verds, *Alicia* va de pastilletes i els tres porquets busquen pis sense gaire sort.

Cuentos cruentos és una creació estimulante, molt ben interpretada pel que fa tant al

Una delícia d'espectacle.

cant com al text. No és un musical convencional. El quartet de corda (Rebecca Macauley, viola, Kirsten Tinkler, violín, Naomi Wedman, violín, Sandrine Robilliard, violoncel) intervé, ocasionalment, però de manera molt encertada, a les accions. Tenen dos temes per lluir-se i fins i tot hi ha una petita participació del públic dins d'una atmosfera del grotesc molt aconseguida. Mariona Ginès, Albert Bolea i Joan Rigat mostren un gran poder de comunicació. No s'ho perdin ni els adults ni els menys infants (a partir de 10 anys). –*Santi Fondevila*